

РЕШЕНИЕ

№ 3110

гр. София, 14.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.04.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **1248** по описа за **2021** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на КЗП срещу РЕШЕНИЕ от 15.12.2020г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 7-и състав, постановено по нахд № 10716/2020г. в частта, с която е отменено НП № К-0049265/11.06.2019г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, поради постановяването му в нарушение на материалния закон. Касаторът твърди, че от събраните в производството доказателства се доказва осъществяване от обективна страна на състава на нарушението по чл.230а ЗЗП във вр. чл.192 т.2 от ЗЗП. Не били допуснати нарушения на процедурата при съставянето на актовете, деянието било описано подробно и правилно правно квалифицирано. Изпълнителното деяние по чл.230а ЗЗП се осъществявало както чрез действие, така и чрез неправомерно бездействие. Непредставяне на документите в срок, представлявало неизпълнение на задължението, имплементирано в разпоредбата на чл.192 т.2 от ЗЗП. За наказаното лице не е съществувала неяснота в какво се изразява неговото поведение, а именно: бездействие по см. на чл.6 от ЗАНН. Действително осъществилата се фактическа обстановка била правилно подведена под релевантния по време, място и лица закон.

Касаторът моли да бъде отменено решение от 15.12.2020г. на СРС, НО, 7-и състав по нахд № 10716/2020г., като спорът се реши по същество, чрез потвърждаване на НП

№ К-0049265 /11.06.2019г. в частта по т.1.

Ответникът- [фирма], представлявано от М. С. С. не се представлява в проведеното публично съдебно заседание и не е депозирал писмен отговор по жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение за основателност на жалбата и моли същата да бъде уважена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение от 15.12.2020г. по нахд № 10716/2020г. СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 7-и състав е ОТМЕНИЛ наказателно постановление /НП/ № К-0049265 от 11.06.2019г., издадено от директор на Регионална дирекция за областите С., Софийска, К., П. и Б., с което на основание чл.230а от ЗЗП във вр. чл.192 т.2 от ЗЗП на [фирма], представлявано от М. С. С. е наложено административно наказание –имуществена санкция в размер на 2 000.00 /две хиляди/ лева. С този съдебен акт посоченото наказателно постановление е ИЗМЕНЕНО в частта по т.2, с която на основание чл.222 ЗЗП за нарушение по чл.127 ал.2 от ЗЗП на дружеството е била наложена имуществена санкция в размер на сумата от 1 000.00 /хиляда/ лева, като е намален този размер до минималния от 500.00 /петстотин/ лева.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал гласни доказателствени средства, чрез разпит на актосъставителя А. Т. Ш., свидетелите Вяра П. М. и Л. И. М. и са приети писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обоснован правен извод, че на [фирма] въобще не е било предявявано текстово деяние, изразяващо се във възпрепятстване на длъжностни лица при осъществяване на техните правомощия по чл.192 т.2 ЗЗП. Съставомерното изпълнително деяние по чл.230а от ЗЗП се осъществявало с активни и целенасочени действия на нарушителя, които пречат на контролния орган да осъществи своите правомощия и каквито не са установени от фактите по делото. На датата на която е прието, че е извършено нарушението- 26.11.2018г. дружеството е било в обективна невъзможност да изпълни дадените указания на КЗП и да осъществи деянието по чл.230а от ЗЗП, защото поканата за представяне на документи изх. № С-03-6878/15.11.2018г. не му е била връчена. АНО не е определил коректно автора на нарушението, а именно: дали това е [фирма] или [фирма]. По отношение на второто нарушение по чл.127 ал.2 от ЗЗП, съдът е приел, че същото е доказано, но размерът на санкцията е необосновано завишен, поради което е намален до законния минимум от 500.00 лева. В тази част съдебното решение не е обжалвано и е влязло в законна сила.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 7-и състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

При извършена проверка на [фирма], представлявано от М. С. С. на 24.10.2018г. в обект- магазин, находящ се в [населено място],[жк], [улица] се установило, че търговецът не е предоставил на контролните органи от КЗП исканите с протокол №

К-2682653/24.10.2018г. документи както следва: обяснения по жалба на г-н П. И., разпечатка от сайта си, разпечатка от писмо на „Е.“, товарителница от „Е.“ относно доставка и връщане на частите от спалнята, предмет на жалбата на потребителя. С писмо-покана изх. № С-03-6878/15.11.2018г. на търговеца е било наредено да представи тези документи в срок до 26.11.2018г., което задължение той не изпълнил. Нарушението било извършено на дата 26.11.2018г. В проверявания обект търговецът не поддържал и не представил на длъжностните лица регистър на предявените рекламации, както и бланка –документ за приета рекламация. Второто нарушение по чл.127 ал.2 от ЗЗП било извършено на 28.10.2018г.

В тази връзка в присъствието на двама свидетели е съставен акт за установяване на административно нарушение № К-0049265/09.01.2019г. Въз основа на изготвения акт е издадено обжалваното пред първата инстанция наказателно постановление от органите на КЗП.

При анализ на всички приети доказателства, настоящият състав приема, че съдебното решение е правилно и не е налице основанийта за неговото касиране по чл.348 ал.1 т.1 във вр. ал.2 от НПК във връзка с което излага следните правни съображения:

При вярно установената от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 7-и състав фактическа обстановка настоящият състав също преценява, че при издаване на наказателното постановление в частта по т.1 са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които са обуславяли отмяната му.

Издаденото НП № К-0049265 от 11.06.2019г. не отговаря на императивните изисквания на разпоредбата на чл.57 ал.1 т. 5 от ЗАНН, доколкото направеното описание на приетото за реализирано от търговеца нарушение по чл.230а ЗЗП във вр. чл.192 т.2 от ЗЗП, респ. обстоятелствата, при които то е извършено, не е формулирано изчерпателно и ясно в достатъчна степен, за да удовлетвори изискванията за пълнота на обвинителната теза и адекватното упражняване на реципрочното ѝ право на защита на лицето, срещу което се насочва административно-наказателната принуда. В НП дословно са възпроизведени фактическите констатации, отразени в АУАН, без да е предприет самостоятелен анализ и да е обективизирано, с коя деятелност точно дружеството [фирма] е реализирало елементите на състава на вмененото му нарушение, което обосновава незаконосъобразността на санкционния акт. Въобще на дружеството не е повдигнато словесно обвинение, че с действията си е препятствало упражняването на контролните функции на длъжностите лица. Санкционната разпоредба на чл.230а от ЗЗП /в редакцията към дата 26.11.2018г./, сега чл.230д от ЗЗП намира приложение при проявено поведение на субекта, с което той е възпрепятствал органа да упражни правомощията си по чл.192 т.2 от ЗЗП. В конкретния случай, касаторът не е формулирал обвинението си с текст, който да запълва състава на визираното нарушение. Единствено е описал, че ответникът „не е представил документи на лицата от КЗП във връзка с осъществявания от тях контрол“. За съставомерността на изпълнителното деяние по чл.230а ЗЗП /сега чл.230д ЗЗП/ законът изисква, субектът да е възпрепятствал с поведението си дейността на длъжностното лице. Нито в съдебното производство пред въззивната инстанция, нито в настоящия процес, съдът разполага с компетентност да допълва, попълва или подменя изразеното властническо воляизявление на наказващия орган, още по- малко да го тълкува или извежда от събрания по делото доказателствен материал.

Неправилна е и констатацията на КЗП, относно датата на извършване на нарушението, а именно: 26.11.2018г. Писмото-покана изх. № С-03-6878/15.11.2018г. не е било връчено на неговия адресат, поради което и за него не е съществувало задължение на посочената дата- 26.11.2018г. да представя изискани документи, изборени в констативен протокол № К-2682653/24.10.2018г.

Фактът относно така определената дата е от особено значение, доколкото именно с оглед нея следва да се проследява течението на сроковете по чл.34 ЗАНН. Формалното посочване на една дата, без да са ангажирани каквито и да било твърдения в тази насока и доказателства, които да я подкрепят, би наложило боравенето с предположения, което се явява процесуално недопустимо.

Датата на извършване на деянието винаги пряко кореспондира с проявлението му като факт, поради което нейната липса или неправилното ѝ посочване в АУАН и НП не би могла да бъде saniрана в последващ етап от административно-наказателното производство.

Настоящата инстанция подкрепя изводите на СРС, НО, 7-и състав, че не е ясно и защо органите на КЗП са приели, че обвинението за нарушение по чл.230а във вр. чл.192 т.2 от ЗЗП следва да бъде повдигнато срещу [фирма], представлявано от М. С.. Не са събрани доказателства, от които по категоричен начин да се доказва обвинителната теза, че именно това дружество е автор на деянието. Напротив, събраните и приети доказателства не са анализирани, не са обсъдени и не е изяснена в пълнота фактическата обстановка относно авторството на нарушението. Административното обвинение е недопустимо да се гради на предположения и догадки. Жалбата на потребителя П. И. е била насочена срещу друго юридическо лице [фирма], като в хода на проверката не е разкрито правоотношението по покупко-продажба на вещта-спалня с кой търговец е възникнало, за да се изискат от него документи и обяснения по случая. Указанията за представяне на документи не може да бъдат самоцелни и по принцип, както и да бъдат адресирани до всеки един правен субект, а трябва да бъдат насочени към конкретен търговец във връзка с конкретна продажба на стоки и по повод точно определено инспектиране.

Настоящата съдебна инстанция напълно подкрепя и споделя аргументите, мотивирали първостепенният съд да отмени наказателния акт, като при условията на чл.221 ал.2 от АПК препраща към тях, без да е необходимо същите да бъдат повторно излагани и преповтаряни.

По тези доводи, касационната инстанция заключава, че съдебното решение от 15.12.2020г. на СРС, НО, 7-и състав в оспорената част е правилно на основание чл.348 НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Не се констатираха служебно основания за касиране на съдебния акт по см. на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав на основание чл.221 ал.2 АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 15.12.2020г., постановено по нахд № 10716/2020г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 7-и състав в частта, с която е отменено наказателно постановление № К-0049265 от 11.06.2019г., издадено от директор на

Регионална дирекция за областите С., Софийска, К., П. и Б., с което на основание чл.230а от ЗЗП във вр. чл.192 т.2 от ЗЗП на [фирма], представлявано от М. С. С. е наложено административно наказание –имуществена санкция в размер на 2 000.00 /две хиляди/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.